

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΚΑΙ Η ΣΕΡΒΙΤΟΡΑ

Τον καιρό που τα παγωτά ήταν πιο φτηνά από ότι σήμερα, ένα παιδάκι δέκα ετών μπήκε στο ζαχαροπλαστείο και κάθισε σένα τραπέζι.

Η σερβιτόρα τον σέρβιρε μ' ένα νερό.

"Πόσο κάνει ένα παγωτό σοκολάτα και με αμύγδαλα από επάνω"; τη ρώτησε το παιδί.

"Εξήντα δραχμές" απάντησε εκείνη.

Το παιδί έβγαλε από την τσέπη μια χούφτα νομίσματα και άρχισε να μετράει.

"Και πόσο κάνει χωρίς αμύγδαλα", ρώτησε πάλι σχεδόν ντροπιασμένο.

Άλλοι πελάτες περίμεναν να δώσουν παραγγελία και η κοπέλα άρχισε να χάνει την υπομονή της.

"Σαράντα πέντε δραχμές", του είπε κάπως απότομα.

Το παιδί άρχισε να μετράει πάλι τα νομίσματα και είπε αποφασιστικά.

"Θέλω ένα παγωτό σοκολάτα χωρίς αμύγδαλα επάνω"

Η σερβιτόρα του έφερε την παραγγελία, μαζί με την απόδειξη και έφυγε.

Το παιδί έφαγε το παγωτό πλήρωσε στο ταμείο και έφυγε.

Όταν η σερβιτόρα ήρθε να μαζέψει, κόμπιασε και τα μάτια της δάκρυσαν.

Εκεί δίπλα στο άδειο πιατάκι και το ποτήρι με το νερό βρίσκονταν, όμορφα τακτοποιημένα, νομίσματα αξίας δεκαπέντε δραχμών.

Ήταν το φιλοδώρημα της!

ΚΑΙ ΣΚΕΦΤΗΚΑ:

Πόσο βιαστικοί είμαστε συχνά για να βγάλουμε συμπεράσματα και αυτά να ρυθμίζουν τις συμπεριφορές μας, απέναντι στους άλλους!.

Και δεν σκεπτόμαστε πόσο αδικούμε, πόσο πληγώνουμε, πόσο πόνο προκαλούμε.

Η αδικία σίγουρα δεν είναι κάτι ευχάριστο στον άνθρωπο.

Στην αρχή δυσκολεύεται να συνειδητοποιήσει την όλη κατάσταση. Όταν αρχίζει να αντιλαμβάνεται τι έχει συμβεί, ίσως να αισθάνεται θυμό και διάθεση εκδίκησης.

Στη συνέχεια, όταν πάψει να είναι εν θερμώ, πιθανότατα μπορεί να τον κυριεύσει μια έντονη θλίψη η οποία αν συνεχιστεί για πολύ καιρό, μπορεί να παγιωθεί σε κατάθλιψη.

Όλες οι μορφές αδικίες δεν είναι ίδιες. Άλλες είναι πιο σοβαρές και άλλες λιγότερο. Σε κάθε περίπτωση όμως πρέπει να βοηθήσουμε τον εαυτό μας, να προχωρήσει.

Η θλίψη και η στενοχώρια δεν βοήθησαν ποτέ κανέναν, ίσα ίσα που κάνουν τα πράγματα χειρότερα.

Μπορείς να έρθεις σε επικοινωνία με τους ανθρώπους που νοιώθεις ότι σε αδίκησαν και να επισημάνεις το λάθος τους, κοινοποιώντας την άποψή σου.

Πολλές φορές κρίνουμε τους άλλους, νομίζοντας πως μας αρκεί μια πρόταση τους, μια κίνηση τους, για να καταλήξουμε σε αυθεντικά αποτελέσματα.

Αυτός είναι έτσι, ο άλλος είναι τέτοιος, εκείνος αλλιώς.

"Τα σπουδαία μυαλά συζητάνε ιδέες, τα μέτρια γεγονότα, τα μικρά μυαλά συζητούν για άλλους ανθρώπους" - Έλεανor Ρούσβελτ.

Οι κουτσομπόληδες αντλούν ευχαρίστηση από τις δυστυχίες των άλλων ανθρώπων. Ίσως είναι διασκεδαστικό στην αρχή να παρατηρείς τις κακές στιγμές κάποιου, αλλά στο τέλος της μέρας γίνεται κουραστικό, σε κάνει να νοιώθεις αγενής και πληγώνεις τους άλλους.

Υπάρχουν πολλοί θετικοί άνθρωποι εκεί έξω και πολλά να μάθεις από ενδιαφέροντες ανθρώπους για να χάνεις το χρόνο σου, μιλώντας για τις δυστυχίες των άλλων.

Λέμε είναι κουραστικός, είναι ιδιόρρυθμος, είναι αγενής, είναι ακοινωνήτος.

Η προσωπικότητα είναι αυτή που μας κάνει ξεχωριστούς. Η προσωπικότητά μας είναι το αποτέλεσμα του τρόπου που σκεπτόμαστε, που αισθανόμαστε και συμπεριφερόμαστε, που μας ξεχωρίζει από τους άλλους ανθρώπους.

Διαμορφώνεται σταδιακά από τα βιώματα της παιδικής μας ηλικίας, και τις μετέπειτα εμπειρίες μας.

Οι ηλικίες από 5 έως 12 ετών είναι για τα παιδιά, μια πολύ σημαντική περίοδος για τη διαπαιδαγώγηση και την ανατροφή τους.

Οι αρχές και τα εφόδια που θα πάρουν αυτά τα χρόνια θα τους ακολουθούν και θα είναι τα θεμέλια για ολόκληρη τη ζωή τους.

Στις ηλικίες αυτές μπορούν να συντελεστούν πολλές αλλαγές στη ζωή ενός παιδιού.

Οι αλλαγές γίνονται σε γνωστικό επίπεδο, ενώ έχουμε ταχεία ανάπτυξη των νοητικών ικανοτήτων.

Το παιδί έχει μεγαλύτερη ευχέρεια στην περιγραφή εμπειριών, σκέψεων και συναισθημάτων.

Επί πλέον, σταματά να επικεντρώνεται τόσο στον εαυτό του και αρχίζει να δείχνει ενδιαφέρον για τους άλλους.

Ένας άλλος καθοριστικός παράγοντας είναι το γεννητικό μας προφίλ.

Η επιστήμη της Γενετικής συμβάλλει σημαντικά στον τομέα αυτό με τις γνώσεις, οι οποίες αποκτώνται με ιλιγγιώδη ταχύτητα, λόγω των εξελίξεων στους τομείς της Μοριακής Γενετικής και της Βιοπληροφορικής.

Τα άτομα με αντικοινωνική προσωπικότητα, είναι εθισμένα σε ακραίες καταστάσεις που ανεβάζουν την αδρεναλίνη στα ύψη.

Αποζητούν το ρίσκο. Είναι αρκετά ευέξαπτοι, παρορμητικοί και επιθετικοί.

Ενδιαφέρονται μόνο για την προσωπική τους ευχαρίστηση, αδιαφορώντας για τους κανόνες και τα συναισθήματα των άλλων.

Το σίγουρο είναι ότι κοιμούνται ήρεμοι το βράδυ, καθώς δεν νοιώθουν τύψεις.

Δεν αφήνουμε στον εαυτό μας περιθώρια να δει καλύτερα, να δει μέχρι το τέλος, να δει και άλλες ενέργειες, για να κρίνει μετά.

Και..... πατώντας επάνω στα βιαστικά μας συμπεράσματα, τα επιπόλαια συμπεράσματά μας που δεν ευσταθούν, που πόρρω απέχουν από την πραγματικότητα, ρυθμίζουμε την στάση μας απέναντι στους άλλους.

Και είναι συχνά αγενής η συμπεριφορά μας και είναι σκληρή και είναι προσβλητική και είναι απαξιωτική.

Αν μετά διαπιστώσουμε πως δεν ήταν έτσι τα πράγματα, όπως εκείνη τη στιγμή τα είδαμε; Όπως εκείνη τη στιγμή τα αντιληφθήκαμε; Τότε..... τότε, δυστυχώς είναι πολύ αργά για συγνώμη, πολύ αργά για ντροπές.

Άραγε τέτοιου είδους λάθη μας, τέτοιου είδους πικρές εμπειρίες μας, τέτοιου είδους αποπήματα μας, τέτοιου είδους βιαστικές κρίσεις, μας συνετίζουν να μη βιαζόμαστε; Μας γίνονται τα παθήματα, μαθήματα.

Υπάρχουν και απρόσμενες χαριτωμένες εκπλήξεις στην ζωή και στους χαρακτήρες.

Ας δείχνουμε χρόνο στον εαυτό μας να χαιρόμαστε τον ιπποτισμό, την ευγένεια, την μεγαλοψυχία, την ευγνωμοσύνη, την καλοσύνη που διαθέτουν.

Ο αρνητισμός είναι κακός σύμβουλος, απομακρύνει από κοντά μας ωραίους ανθρώπους και χάνει όμορφες στιγμές.

Σας ευχαριστώ

Δημήτριος Μητρόπουλος